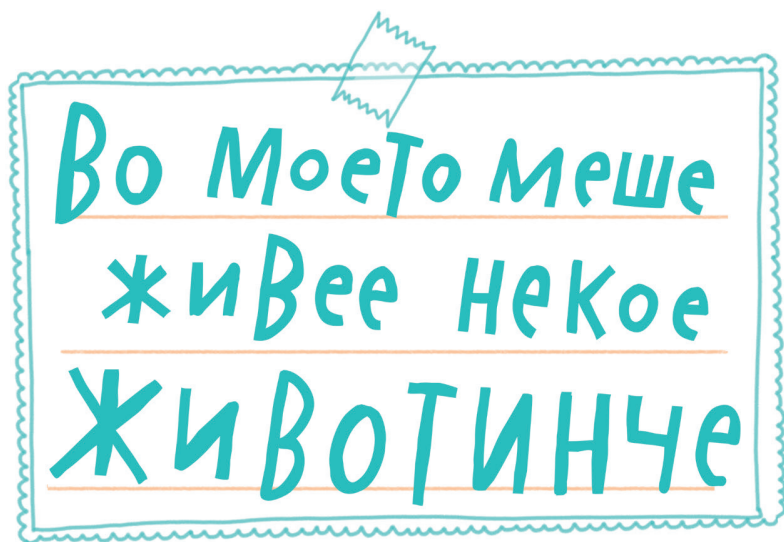

ГЖЕГОЖ
КАСДЕПКЕ

Превод од полски јазик: Филип Димевски

илустрации: Томек Козловски

Скопје, 2017

1.

– Во моето меше живее некое
животинче – реков влегувајќи во собата.

– Слушни!

Тато се наведна и го притисна увото на мојот
папок, но животинчето, како за инает, веднаш
замолкна.

– Не слушам ништо... – шепна тато.

– Да не го уплаши? – прашав со шепот.

– Којзнае? – Тато со разбирање кимна со
главата.

Па, појдов кај мама.

– Во моето меше живее некое животинче!

– Леле! – Мама го оттргна погледот од
книгата. – Некое опасно?

– Изгледа опасно – потврдив. – Зашто 'ржи.

Но, кога мама го стави увото на моето меше,
животинчето не пушти ни глас.

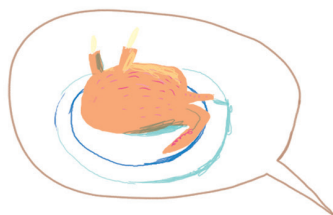
Па, појдов кај бато.

– Во моето меше живее некое животинче!

– Да, да, сигурно. – Бато сожаливо ме
погледна. – Тоа е пилето што го изеде за ручек.

А животинчето, наместо да за’ржи налутено,
молчеше како риба.

Така си е тоа во моето семејство. Моите
зборови никој не ги сфаќа сериозно.

2.

Кога останавме сами, животинчето почна на мрмори. Си играв со куклите не обрнувајќи внимание на тоа – но мрмореше сè погласно.

– Е, сега ти текна да се огласиш – реков незадоволно. – А претходно молчеше како глумче под метла.

Животинчето, кога слушна „глумче“, силно замјаука. Да не е маче? Може во сонот сум лапнала некое маче, а сега тоа маче сака да лапне глумче?

– Маче ли си? – прашав.

Животинчето за’ржа како одговор.

А, да не е кутре? Сум голтнала кутре, а сега тоа кутре сака да брка некое маче?

– Кутре ли си? – прашав.

Животинчето опасно закркори.

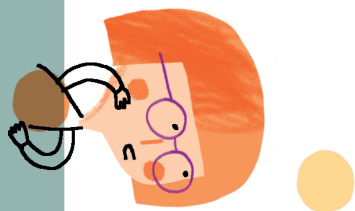
Зар тоа е лав? Сум голтнала лав, а сега тој лав сака да зграби некое кутре?

– Лав ли си? – прашав.

Животинчето веднаш замолкна и веќе не сакаше ни да писне, иако си го галев мешето дури до вечерата.

Значи, изгледа не е лав. Тоа е животинче што се плаши од лавови. Освен тоа, никогаш не сум чула за лавови, проголтани од девојче. Полесно ми е да си замислам девојче проголтано од лав.

3.

– Во моето меше живее некое
животинче – наредниот ден ѝ реков на баба.

– Нема шанси – одговори баба сечејќи го
колачот.

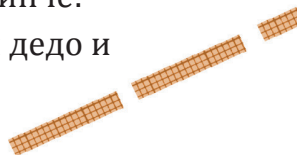
– Има, има, слушни!

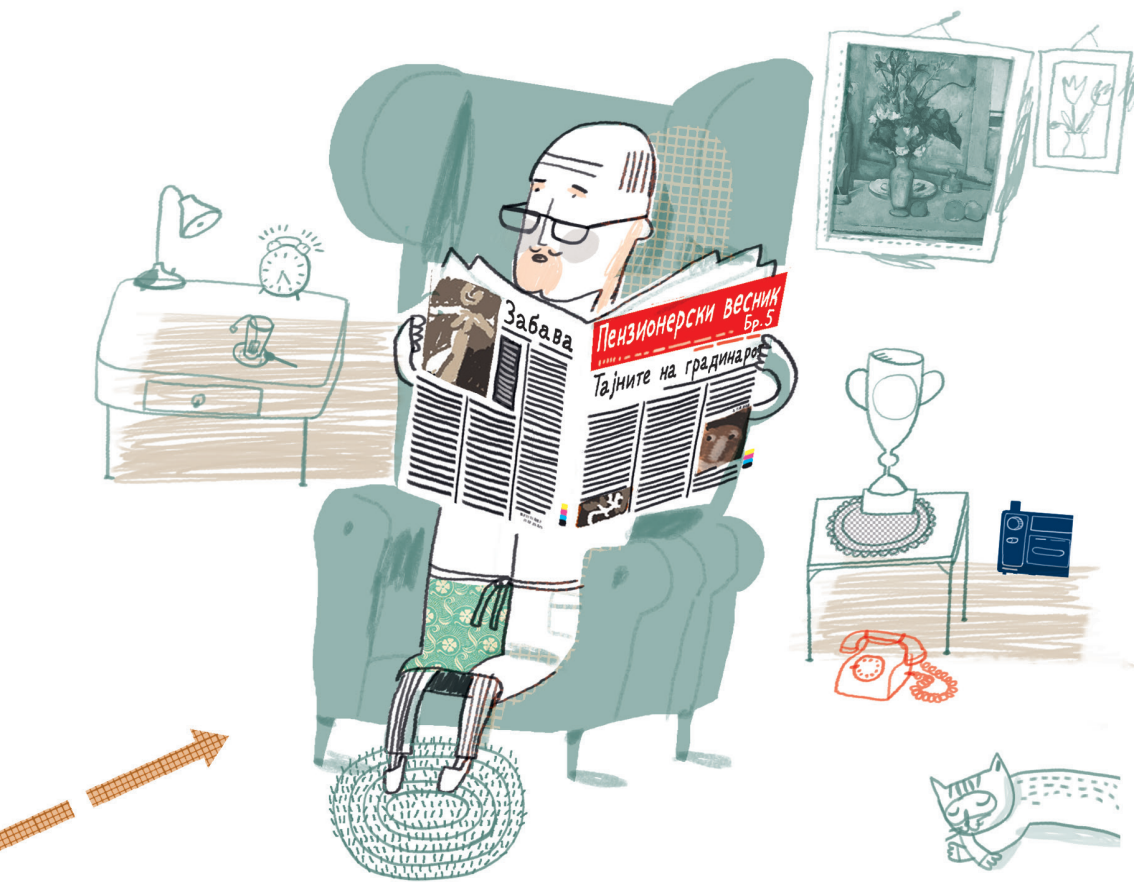
Но, животинчето, како по обичај, молчеше.

Па, појдов кај дедо.

– Во моето меше живее некое животинче!

– Аман, што ми кажуваш! – се зачуди дедо и
го остави весникот.

– Навистина, слушни!

Но, и овој пат животинчето молчеше.

Толку се разочарав што ми помина желбата да јадам колач. Се вратив дома во лошо расположение. Животинчето целиот пат до дома мрмореше извинувачки. Имав впечаток дека и тоа е малку разочарано – можеби се надевало на некоја ронка од колачот.